

Na cyklopouti

JAHEN JOSEF JANŠTA

Je krásné květnové sobotní ráno. Od fary vyjíždí na kolech skupina ministrantů s otcem Markem na pouť. Mezi kluky šlape i Lukáš, kterému dědeček včera večer kladl na srdce: „Pomodli se k Panně Marii, aby nás zbavila krtků na zahradě. Zničí nám celou úrodu.“

Lukášovi se to zdálo divné, že se má modlit za krtky, ale pan farář mu ráno k tomu řekl: „Všechno můžeme svěřit Panně Marii. I boj s krtky.“

V půli cesty se začíná opožďovat Pavlík. Otec Marek posílá k němu zdatného Lukáše, kterému se do toho očividně nechce.

Kněz ho však povzbuzuje: „Obětuj to za dědečka.“

Za dědečka ano, říká si v duchu Lukáš. Je nemocný a vnuk se za něho modlí, aby ho Pán Ježíš uzdravil. A tak pomáhá Pavlíkovi, jak může. Přesto přijíždějí oba s velkým zpožděním, když už pan farář s kluky vycházejí z kostela.

„Jdeme na křížovou cestu!“ volají ministranti na oba opozdilce.

Lukáše to zvedne. Jedu na pouť, abych se u Panny Marie pomodlil za dědečka, a do kostela se ani nedostanu. Kněz si toho všimá a povzbuzuje ho: „I to obětuj za dědečka.“

Lukáš to od kněze bere a opět se ujímá Pavlíka, který nestačí ani při stoupaní po křížové cestě. Často ho bere za ruku a táhne za sebou jako traktor vlečku. Při větším stoupaní se musí dvojice zastavit, aby se malý ministrant vydýchal. Pavlík má skloněnou hlavu a zeptá se: „Víš, proč jsou hromádky od krtků vedle cesty? Tam, kde šlapeme, není ani jedna.“

Lukáš krčí rameny. Hoch odpovídá za něho: „Protože potřebují klid. Dupání jim vadí.“

To je nápad, zajásá v duchu Lukáš a myslí na dědečka a jeho krtky. Od té chvíle pomáhá Pavlíkovi s větší chutí. Sám se přihlásí, že ho bude i nadále doprovázet. Před odjezdem se Lukáš v kostele modlí: „Prosím za dědečkovu zdraví a taky za ty krtky.“

Na zpáteční cestě vypráví Pavlík svému pomocníkovi, jak vyháněl krtky z jejich zahrady. „Jezdil jsem Tatrou po chodnicích, až všichni utekli.“

Domlouvají se spolu na pondělí. Pavlík přijíždí se svou plastovou Tatrou, která dělá na chodnicích neskutečný rámus. Krtci to

Ilustrace: Jiří Vancůra

nesnesou a prchají. Lukáš jása a modlí se: „Panno Maria, když jsi mi pomohla s těmi krtky, tak ti věřím, že mi pomůžeš i s dědečkovým zdravím. Mám ho moc rád. Ale to ty víš a umíš pomoci. Amen.“

moci byli však i dominikán Francisco Vitoria (+1546) a jezuita Francisco Suárez (+1617). Ti zastávali, že jakákoli moc pochází od Boha. Ten přece stvořil nebe, zemi i všechny lidi. A protože Bůh stvořil lidi jako společenské a rozumné tvory, stvořil tím pádem i politickou moc. Ta totiž představuje sílu, kterou disponuje vladař, aby řídil jemu svěšené lidi ke společnému dobru.

Pokud připustíme, že tomu tak je, vystává základní otázka: KDO je tedy tím vladařem, aby vládl? Petr, Pavel, Franta, anebo třeba já? Pochází-li moc od Boha, znamená to, že Bůh povolává vladaře (starostu, hejtmana nebo prezidenta republiky) nějakým zjevením? Nikoli. Tady nastupuje právě onen praktický rozum člověka a lidská volba. Důležité pro nás je to, že tato volba není původním zdrojem moci, ale pouze nástrojem, který jakoby „vyloupne“ tu nutnou vlastnost lidské pospolitosti, které říkáme „moc“, a zkonkretizuje ji v osobě daného člověka.

Takto ustanovení politici, jejichž moc pochází jak od Boha, tak od lidu, mají být garanty řádu ve společnosti a uskutečňování dobra. Pokud to nedělají, riskují nepokoje a revoluce, během kterých jim lid moc odejme a předá jiným. Moudří panovníci proto pěstují ctnosti a snaží se ke ctnostem vést i jim svěšené občany.

Nezapomeňme tedy už nyní ve svých modlitbách myslet na naše budoucí poslance, kteří povstanou z podzemních parlamentních voleb!

Foto: strokkete - Adobe stock

DOSTALA JSEM TĚ od JEŽÍŠKA

OTEC JIŘÍ BARHŇ

Dostala jsem tě od Ježíška - ano, takhle mi to maminka častokrát říkala a měla k tomu pádný důvod. Narodil jsem se totiž 24. prosince, což, jak známo, je den, kdy Ježíšek nosí dárky. Jestli jsem tím dárkem nebo dárečkem opravdu byl, to ví jenom On. Pro tatínka bylo datum mého narození spojeno ještě s jinou jeho významnou událostí – otevíral v Praze svoji první řeznickou živnost. Bydleli jsme na Žižkově, což bylo i místo mého narození, takže se možná ptáte: Co dobrého může vzít z žižkovské řeznické rodiny?

Necelé dva měsíce přede mnou (v roce 1918) se zrodila i Československá republika, dalo by se tedy říci, že jsme skoro sourozenci. Prožil jsem toho s ní či spíše v ní (a pár let také mimo ni) opravdu dost – věci radostné a veselé, ale také dramatické a dobrodružné. Na svoje rodné město jsem hrdý, ale mám rád také venkov. Oba rodiče z venkova pocházeli, a tak jsem jako malý kluk prožíval krásné chvíle u babičky a dědečka, který byl tkalcem. To bych vám přál vidět, když seděl v sednici u stavu, prohazoval člunek a zpíval si k tomu. Nebo když husa vyseděla ve světnici housátka, celý den jsem z nich oči nespustil a radoval se z té žluté krásy.

Začal jsem chodit do školy, to už jsme se přestěhovali na Letnou. V jedenácti letech jsem šel na gymnazium, kde se vyučovalo náboženství, ale otec mi nedovolil na něj chodit. Chtěl, abych se dobře učil a stal se doktorem. Učení mi celkem šlo a medicínu jsem pak skutečně začal studovat. Jenže mezi tím se stalo něco, co úplně změnilo můj život. Začalo to celkem nenápadně. Byl květen, mně bylo mi šestnáct a půl – krásný čas. Vešel jsem náhodou na Karlově náměstí do kostela sv. Ignáce. Na kazatelně jsem uviděl kněze, měl právě promluvu. Váhavě i s trochou nedůvěry jsem na něj zpozrdálí hleděl, ale to, co říkal, nešlo nevnímat. Jeho slova byla jedno- duchá, krásná a průzračná. Druhý den jsem tam přišel znovu, to už jsem stál přímo pod kazatelnou, aby mi neuteklo žádné z jeho slov. A další dny zrovna tak, až do konce května. Onen kněz tam měl májové pobožnosti a mluvil o Panně Marii v životě světců. Jeho slova na mě natolik zapůsobila, že jsem prožil hluboké vnitřní obrácení. Bylo to něco převratného a opojného. V určitém okamžiku se v mé duši ozval hlas: Tohle bych si nechtěl nechat jen pro sebe. Najednou mi bylo jasné, že bych se měl stát také knězem.

Neřekl jsem to doma hned. Studoval jsem medicínu, jak si otec přál, ale každopádně jsem chtěl být nakonec knězem. Když jsem to otci pověděl, popadl pohrabáč a křikl: „Ty pse, já tě zabiju!“ Maminka jen zvolala: „Uteč!“ a já jsem v domácích pantoflích utekl z domova. Došel jsem skoro přes půl Prahy až na Malou Stranu, kde mě jeden kamarád nechal u sebe přespávat. Po nějakém čase se však otec s mým rozhodnutím smířil a já se mohl vrátit domů (později, když jsem byl knězem, mi tatínek mnohokrát pomáhal a jsem mu za to vděčný). To byl můj první útek a skrývání, ten druhý byl asi o dvanáct let později, kdy jsem se dva roky skrýval před komunisty, to bylo horší.

Teologii jsem studoval a přebýval za války ve známé koleji Nepomucenum v Římě. Během války jsem se ani jednou nemohl podívat domů, nefungovala ani pošta, takže jsem nic nevěděl o rodičích, stejně jako oni o mně. Až po ukončení války jsem se mohl domů vrátit a sloužit zde jako kněz. Jenže ne moc dlouho, komunistům se nelíbilo, jak působím a že neschvaluji státní represe vůči církvi, a tak jsem se před nimi dva roky skrýval, než mě v roce 1952 zatkl. O rok později mě odsoudili na dvanáct let, z nichž jsem si sedm odseděl natvrdo. Ale ani pak, když

mě v roce 1960 pustili, mi nedovolili, abych jako kněz mohl sloužit. To se stalo až v roce 1968, těch osm let mezitím jsem byl dělníkem ve skladu.

Teprve teď jsem mohl být knězem, který slouží mše svaté, zpovídá, učí náboženství, připravuje snoubence na manželství a oddává je, navštěvuje nemocné atd. I nyní jsem byl ale až do roku 1989 pod dohledem „církvevního“ tajemníka, ale to nemohlo zabránit tomu, čemu Pán Bůh požehnal a co Panna Maria chránila: že jsem se mohl setkávat s bezpočtem lidí od dětí, přes mladé a rodiny až k těm starším, s ostatními knězi a vytvářet s nimi rodinu Božích dětí s Ježíšem mezi námi.

Můj život byl a je opravdu jeho darem. Kvůli němu stálo za to jej takto prožít.

Karel Pilík – psáno nikoli vlastní rukou

P.S. – P. Karel Pilík odešel k Pánu Bohu v roce 2007.

Ilustrace: Helena Filčíková

O POLITICKÉ MOCI

OTEC JAN KOBLÍŽEK

Co chvíle, pořád jsou někde vylepené plakáty, které ohlašují, že budou volby. Tu do senátu, tu do kraje, tu komunální volby nebo volby na prezidenta republiky. Na podzim nás čekají např. volby do parlamentu. Znamená to všechno, že politická moc vládnoucích je dána naší volbou? Co když se k urnám dostaví málo lidí? Měly by pak hlavy našich obcí, kra-

jů nebo státu nějakou váhu? Kam by se jinak moc řídit zemi poděla? A co když se někdo chopí vlády podvodem nebo manipulací lidí?

Tyto a podobné otázky o původu a charakteru politické moci řešili filozofové už dávno. Mezi ty, kteří tvrdili, že moc pochází z dohody lidí, patřili už sofisté v době Sokratově. Významnými mysliteli politické